

[Brorsen.]

tælles i Tusinder. Og hvornaar bliver Spørgsmaalet om Bilbeskatningen afgjort? Jeg kan se, at Spørgsmaalet har været fremme for den højtærede Trafikminister, og, saa vidt jeg husker, svarede Trafikministeren med Hensyn til denne Beskatning, at han savnede Hjemmel til at ned-sætte Beskatningen. Men saa let slipper han nu ikke over det. Staten kan ikke tage Skat af en Genstand, som det er forbudt at bruge; saa kunde man lige saa godt bestemme, at der skulde betales Skat af en gammel Stok. Naar det altsaa er et Instrument, som vedkommende ikke har Lov til at bruge, tror jeg ikke, det gaar an at fastholde, at Beskatningen bliver vedkommende alligevel ikke fri for. Der maa være en vis Ræson og Moral i det hele. Jeg nævner det, for at der kan blive Lejlighed for den paa-gældende Minister til at svare herfra. Men bortfalder denne Bilskat, hvad saa med Arbejderne paa Vejene, hvortil Provenuet af denne Beskatning hidtil er anvendt? Der er i øvrigt ingen Tvivl om, at hvis det var muligt, saa vilde det være en klog og over for Arbejdsløsheden nyttig Politik, om man kunde tildele ogsaa de mange private Bilejere nogen Benzin, da Køretøjet ikke i alle Tilfælde, f. Eks. ikke naar der er Tale om lange Afstande ude paa Landet til Station og By, kan kaldes Luksuskøretøj.

I Forbindelse med denne Finanslov-behandling vil jeg gerne rejse et Spørgsmaal, der har Relation til hele den Krigssituation, vi er inde i. Jeg tænker her paa vore Søfolk, der netop i Tiden nu har en særlig farefuld Gerning. Jeg ved naturligvis, at Sømandene under saadanne Forhold faar en meget betydelig Lønforhøjelse, 3—4 Gange saa meget som under normale Forhold, og vi ved ogsaa, at deres Ulykkesforsikring er betydelig forbedret siden sidste Krig. Men jeg synes alligevel, at der ligger et Problem her, og det Spørgsmaal, jeg vil rejse, er, om ikke Staten skulde yde en Paa-skønnelse i Form af en Hædersgave i saadanne Tilfælde, hvor en Sømand som Følge af Krigsforholdene omkommer eller mister sin Arbejdsevne, altsaa en Ydelse til Enke, Børn eller Forældre, og til Invalider.

Spørgsmaalet var fremme i 1915, og jeg synes, det var en smuk Tanke, der da kom til Udtryk. Da Faren ved at sejle ikke

er mindre nu end under sidste Krig, vil jeg henstille til Regeringen at optage Forhandlinger med Rigsdagen om under en eller anden Form at yde Søfolkene en Anerkendelse. De Beløb, der blev stillet til Raadighed til dette Formaal under sidste Krig, har været ret minimale, jeg tror, det højeste Beløb, man var oppe paa, var under 200 000 Kr. Og, som sagt, Sømandene er jo dem af vore Landsmænd, der sætter deres Liv i Vove for at besørge den for os saa nødvendige Trafik med Varer fra og til Danmark.

Der er fra mange Sider, og ikke mindst fra Statsministeren, kaldt paa Samarbejdet. Jeg kan paa mit Partis Vegne udtale, at man ikke skal savne Venstre i et fornuftigt Samarbejde. Men for at dette Samarbejde kan komme i Stand, maa der vises gensidigt Hensyn; og dette vil jeg ogsaa gerne lægge Statsministeren paa Sinde.

Til Slutning vil jeg sige, at det afgørende er, at vi gør, hvad vi formaar, for at holde Danmark uden for Krigen, og at vi i vor Indenrigspolitik træffer Beslutninger, der er prægede af de mest alsidige Hensyn til hele Folket.

Henning Hasle: Allerede nu staar det klart, at vi paa et afgørende Punkt er ganske anderledes stillede, end vi var i de første Aar af Verdenskrigen; i Virkeligheden vilde jeg, ud fra et økonomisk Synspunkt, være langt mere tilbøjelig til at sammenligne vor Stilling i Dag med Situationen i 1931—32.

Under Verdenskrigen var Udviklingen os gunstig i valutarisk og prismæssig Henseende; vi opnaaede en god Betaling for vore Eksportvarer, og var Priserne paa Importvarerne end høje, saa var Forholdet dog det, at der i hvert Fald var Balance. I de fleste Tilfælde gav Vægten vel endog Udslag i vor Favn, og der eksisterede derfor stort set ikke noget Valutaproblem for os dengang.

Saaledes som Priserne har udviklet sig fra den tysk-polske Krigs Udbrud til Dato, stiller Forholdet sig derimod helt anderledes — og alvorligere — for os. Et Blik paa Indekstallet for Import- og Eksportvarer vil være tilstrækkelig til at vise, hvor vanskelig Situationen er for os. Prisindekstallet er steget til 140 for Import, men ligger kun paa 105 for Eksport.